

„Ook dat nog!”

De arme grootvader verborg het gelaat in de handen en weende.

„Och neen, grootvader, och neen, schrei niet, ik wil er niet meer op aandringen, grootvader!”

Met meer mannenmoed dan men op zijn leeftijd zou verwachten, onderdrukte de grijsaard de vreeselijke smart, die als een lava in hem woelde en bruiste. Hij hief het hoofd op en een glimlach blonk door zijn tranen, toen hij zei:

„Lief kind, God zal je er voor zegenen. De strijd was te zwaar voor mijne krachten.”

„Goed, grootvader, goed, stil, nu ga ik slapen, ik ben moe.”

De oude man boog zich over haar heen, kuste haar op de bleekroode lippen en zei:

„Slaap zacht, lief kind!”

Judith wendde het hoofd, maar de dikke tranen, die haar hoofdkussen bevochtigden, zag de oude man niet, evenmin als hij hoorde:

„Grootvader heeft zijn *grootte* Ju niet lief.”

Daarna sloten zich hare oogen en 't was doodstil in het vertrekje.

De repetitie was afgelopen. 't Was nog meegevallen. Dank de ijverige inspanning van den kant der heeren koristen, dank de nauwgezetheid met welke de heer van Bergen elke fout in haar geboorte smoorde, was 't gelukt het bewuste moeilijke gedeelte onder de knie te krijgen, zooals de krombeenige tweede bas dat heel kernachtig uitdrukte. Ook de tweede tenoren hadden hun best gedaan en 't was al weer mijnheer van Bergen, die met zijn assistentie die partij tot haar recht had doen komen.

Nu moet men daaruit niet opmaken, dat mijnheer van Bergen een tweede tenorgeluid had, volstrekt niet. Hij beroemde er zich zelfs op, dat hij niet zingen kon, maar als het noodig was kon hij toch wel, zoo goed en zoo kwaad als het ging, meedoen. Het gemis van den ouden Jozef had men dus niet zoo bijzonder gevoeld, maar, dit was geen reden om zoo maar stilzwijgend het wegblijven van den ouden man goed te keuren. Hij kon 't wel in het hoofd krijgen straks bij de opvoering van de nieuwe opera ook weg te blijven en dan . . . dan vreesde mijnheer van Bergen. Er moest dus gehandeld worden.

Toen de koristen hun muziek hadden opgeborgen en zich gereedmaakten het gebouw te verlaten, had mijnheer van Bergen dezen en genen verzocht even bij den ouden Jozef aan te loopen en te vragen, waarom hij niet op de repetitie verschenen was en hem op het hart te drukken toch vooral straks te komen, want dat dan zijn wegblijven ontslag tengevolge zou hebben, maar geen der koristen had, naar hij zei, daarvoor gelegenheid. De een woonde te ver, de ander moest nog iets doen, dat onmogelijk uitstel lijden kon, kortom, mijnheer van Bergen had gezegd dan maar zelf te zullen gaan en zoo zou het gebeuren.